

Descrierea CIP aparține Bibliotecii Naționale a României
ISBN 978-606-730-753-5

© Ion Bratu

Editura ECOU TRANSILVAN, Cluj-Napoca, 2021

E-mail: office@edituraecou.ro

Telefon: 0745828755; 0364730441

www.edituraecou.ro

Toate drepturile sunt rezervate.

Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă
fără acordul Editurii și al autorului.

Colonel ION BRATU

APEIRON ÎN PANDEMIE

Editura Ecou Transilvan

Cluj-Napoca

2021

Vis-a-vis de ce se-ntâmplă,
lumea va-nclina să creadă
că-i pseudo-pandemie...,
mai curând pandemiadă.

*

Tot fugind de pandemie,
vom fi tot mai izolați,
până când, în perspectivă,
noi, de noi, înstrăinați.

*

Ce sunt covizii-nchiși în cușcă,
decât o hoardă blestemată
care conspiră, urlă, latră,
iar când tace, vai, ce mușcă?!

*

Lumea, asemeni COVID-ului,
permanent este-n lucrare;
din păcate, diferența
de succes e tot mai mare...

*

* *

CUPRINS

Apeiron.....	5
Apeiron în pandemie	129
Argument	131
Ce ne-nvață izolarea?	132
De vorbă cu Dumnezeu în timp de pandemie.....	136
De vorbă cu mine însumi... ..	139
Pandemic – breviar	142
O mare provocare.....	151
Sperând în mântuire.....	152
SARS-CoV-2	154
Identitate nouă	156
Resetare	158
Globalizare	160
Coronagrame	161

*

* *

Apeiron își continuă nestingherit drumul său
în istorie, consolidând, dar, mai ales,
deschizând noi drumuri în istorie.

*

Urcă și astăzi iedera spre streșini;
„ce, oare, o împinge,
cine-i dă puteri?” ...

...În graiul ei tăcut,
parcă ar vrea să spună:
„tu să nu-ți curmi avântul
când încă poți să sper!”
Cu-ncredințarea celui
ce speră ca să-L vadă,
în veșnica-i lucrare,
pe bunul Dumnezeu,
iedera cu brațele se-agață
de Poarta Veșniciei,
cum n-am putea s-o facem,
nicipând, nici tu... nici eu.

*

Făcând abstracție de faptul că non-existența este definită în termenii unei existențe care nu concede neantului, ar trebui să se consoleze că așa cum nu a fost conștientă de sine în pre-existență, la fel nu va fi nici în post-existență.

*

În măsura în care ne este imposibil să facem numai bine, ar trebui să realizăm, din capul locului, că răul ce ni s-ar provoca la un moment dat, aparține unei ordini cât se poate de firești, pe care, însă, nu trebuie s-o acceptăm, necum s-o provocăm.

*

Aș vrea să mă bucur de iubire în măsura în care, mai mult decât alții, știu să identific steaua care-mi poartă noroc, și mai puțin să mă las cuprins de euforia pe care, eventual, mi-ar produce-o cele mai înălțătoare poeme închinată iubirii, pornind de la motivul oricărei alteia mai cunoscute și mai strălucitoare stele.

*

Dă-mi șansa care-o lasă-n noapte
urma luminii stelei ce se stinge-n zori,

dă-mi lămurirea lucrurilor care
se lămuresc doar după repetări,
dă-mi șansa, când totul s-a-mpărțit
și-a mai rămas ceva și pentru-nfometat,
dă-mi șansa naufragiatului salvat
din gheara nevăzută-a primului păcat!

*

Oglinda este singurul obiect de uz personal
pe care-l iertăm dacă trișează sau minte – jocul ei
duplicitar intră totdeauna în rezonanță cu atitudinea
îngăduitoare față de noi înșine.

*

Se spune că iubirea este inconștientă, de-a
dreptul nebună, și aceasta nu din insuficiența
gândirii, cât din alchimia simțurilor.

*

În plasa ta aș fi căzut, Maestre,
dacă, la timp, n-aveam un sfetnic bun;
vai, m-aș fi mulțumit cu-o mică zestre –
lecturile de început de drum!

*

De nu ieșeam din dogmă și rutină
și foloseam un lexic mai savant,
cum aș fi luat și aș fi dat lumină –
carbonul transformat în diamant?!

*

În tinerețe, poți fructifica toate posibilitățile
și exersa toate aptitudinile, dar cu o singură cer-
titudine pentru mai târziu: poate doar una dintre
ele o vei și exercita cu succes.

*

Când se întâlnesc un altruist și un avar,
până când unul își dă seama că trebuie mai
puțin să dăruiască, iar celălalt mai puțin să adu-
ne, spiritul de conservare este cel care pune ordi-
ne în lucruri. Momentul acela însă este greu,
dacă nu imposibil de precizat.

*

Dacă sentimentele reciproc împărtășite ar fi
comparativ egale cu cele ostentativ afișate sau
cele discret tănuite!

*

Sunt omul palindrom,
mie însumi identic;
de oriunde m-ați privi,
de oriunde m-ați citi,
sunt omul palindrom,
oricine poate să vadă,
mie însumi egal,
mie însumi monadă...

*

Un adevăr ajuns în faza de aforism este
asemenea unui diamant; emană aceeași lumină
pe orice fațetă pe care l-am întoarce.

*

În suferința altora vedem propria noastră
suferință și, dacă până la un moment dat nu ne
vom fi confruntat cu aceasta, ne bucurăm în
sinea noastră că, în fața neputinței de a o evita,
cel puțin am reușit să o amânăm.

*

Odată cu înaintarea în vârstă, unele lucruri
la faci mai bine, altele mai prost, iar altora nu le
mai acorzi nicio importanță... și atunci de ce te
mai miri că toată alergătura ta se reduce, până la
urmă, la câteva nimicuri cu valoare mai mult
sentimentală?!

Digresiunea – acest exercițiu intelectual care, în cazul celor ce-l folosesc abuziv, mai mult complică decât explică!

*

Mai eficientă decât orice gardian zelos, oboseala previne, iar când și ultima urmă de voință de-a rămâne în stare de veghe te-a părăsit, sărută-i mâna, atâta timp cât palma ei n-a devenit pumn!

*

Cursul intensiv al lecturilor se compensează prin cel extensiv și la fel de stăruitor al meditației, care pot da și roade în cazul celor dotați cu harul creației.

*

Sunt revelații a căror semnificație, dacă ar fi fost tălmăcită și valorizată la momentul oportun, cu angajarea și efortul necesar, s-ar fi concretizat în opere poate chiar demne de reținut.

*

Sunt adevăruri mari ce zac în noi, de care nu vom ști vreodată; abia când viața ni-e ncercată, răsar ca iarba după ploi. Abia prin har și suferință se-alege aurul din noi...

*

Oare ce-ar mai trebui să inventăm pentru a ne procura bucurii zilnice, precum a priza o țigară sau a savura o cafea? Acest moft, care presează mai mult ca o nevoie organică, nu dovedește, oare, că principiul plăcerii este la fel de important ca acela al conservării?!

*

Încerc și eu să mă agăț de viață,
cum se agăță iedera de zid
și am, în ochiul Tău din cer, lucrarea
spre care zilnic ochii mi-i deschid.

*

Primesc muștrări,
dar mai mult sfaturi bune,
și știu că, în final, voi izbândi,
cât timp, asupra-mi, cu dragoste veghezi,
merindea mea de fiecare zi.

*

Poate doar momentul unei panspermii universale întrece în plenitudine (înțeleasă ca armonie cosmică) pe acela al procreării, dar, în absența celui de-al doilea partener care să depună mărturie că acesta s-a petrecut aieva, tot ceea ce se întâmplă între două ființe este de reținut.

*

Orice individ se laudă cu actele de bravură din tinerețe. Este o autosugestie ce se transformă în certitudine, odată cu trecerea anilor, certitudine care se întemeiază mai mult pe aparențe decât pe veridicitatea faptelor. Nu-i un păcat că gândim așa, mai grav este că tendința de a supralicita pune într-o lumină critică nefavorabilă nu numai pe împricinați, ci însăși generația din care face parte.

*

Frica pe care o trăim în situații-limită este direct proporțională cu curajul afișat după ce am reușit să le trecem cu bine sau n-au lăsat urmări prea vizibile.

*

Păstrează o rezervă de omenie și pentru cel mai înrăit dușman al tău. Într-o clipă de iluminare, înverșunarea sa împotriva ta se va diminua. În așteptarea unei asemenea eventualități, va trebui, fie și indirect, să faci dovada omeniei tale.

*

Stilul e acea floare rară pe care cei înzestrați cu harul creației o afișează cu demnitate și justificată mândrie, acel ceva în plus care te face vizibil, care face diferența între ucenic și maestru, între meseriaș și artist.

*

Nu aș incrimina neapărat lauda de sine, atâta timp cât îți dă aripi pentru a te ridica deasupra propriei tale condiții.

*

A-ți supradimensiona posibilitățile până la limita când arcul voinței poate propulsa săgeata ce atinge obiectivul propus!